

В. Харузина

ТѢ БѢХА ШАСТЛИВИ

Шмало едно девойче. Подъ косата му грѣялъ ясенъ месецъ, а по челото му свѣтѣла звезда. То било умно и добро девойче.

И било царска щерка. Но баща ту умрѣлъ рано и царството зель чичо му. Нѣмало то сжщо ни майка, нито братя, ни сестри.

Чичо му, царьтъ, живѣлъ въ палата, а на сирачето изградилъ далечъ отъ палата едно красиво червено палатче, съ слюдени блѣстящи прозорчета, съ сребърни капаци и позлатенъ покривъ. Палатчето било прелестно, но още по-хубава била градината около него. Тукъ презъ цѣлата година имало цвѣтя и долитали множество птици, които пѣли своитѣ пѣсни. И девойчето си живѣло добре и въ изобилие. Чичо му царьтъ казвалъ:

— Направихъ всичко, що можехъ. Какво още му липсва?

Градината била обградена съ висока стена. Онова, що имало и що ставало задъ стената, не се виждало. И чичо му царьтъ думалъ:

— Нѣма нужда да знае то, що става по свѣта. Нека си живѣе въ изобилие. Ако много знае, рано ще остарѣе.